

човѣкъ не можешъ да се изгубишъ. И като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ, пакъ ще мислишъ.

Ще ви приведа една малка аналогия, за обяснение на мисълта, че и като умрѣшъ, пакъ ще живѣешъ и ще мислишъ. Допуснете, че водата която е въ въздухообразно състояние, се намира нѣкъдѣ изъ пространството. Така ли остава тя? — Не, отъ дѣйствието на студа, тази пара се прѣвръща въ вода, сгъстява се. Най-напредъ тази вода съществува като пара, подвижна е, но послѣ вслѣдствие промѣната, която става съ нея въ пространството, тя се прѣвръща въ вода. Нѣкои мислятъ, че горѣ въ пространството е много тихо. Не, не е така. Тамъ ставатъ голѣми атмосферни промени. Горѣ въ пространството има голѣми електрически и магнетически бури. Тия именно бури сж, които движатъ нашата земя. Тѣ могатъ да завлѣкатъ всѣки едного.

Азъ нѣма да обеснявамъ тѣзи нѣща. тѣ се отнасятъ до чиста научната страна на въпроса, но ще се спра само върху физическата страна на цитирания стихъ: „Защото Той заповѣдва на слънцето да изгрѣва и на добритѣ, и на злитѣ“. Кой е този, който заповѣдва? Виждали ли сте Го до сега? Кажете, какъвъ му е образътъ? — Само Любовта може да ни даде единъ малкъ отбѣнѣкъ на Божия образъ. Ако ние сме разумни, съ своята разумность ще можемъ да видимъ Бога. Можемъ да Го видимъ, но какъ? — Чрѣзъ проявитѣ, които виждаме навсѣкъдѣ въ разумната природа. Всичко въ природата е много разумно направено. По направата на единъ часовникъ ние можемъ да сѣдимъ за техника. който го е направилъ, но са-